

РЕШЕНИЕ

№ 6527

гр. София, 18.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 10.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **12016** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.46, ал.1 вр. чл.44, ал.1 вр. чл.41, т.2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. Г. А., гражданин на Р. федерация, [дата на раждане] в [населено място], Р А., чрез адв. К. Г. от САК, срещу заповед рег. № ЗДМ 26 /26.01.2009 г. на директора на Дирекция „Миграция“. Със заповедта на жалбоподателя са наложени ПАМ „експулсиране“, „отнемане на правото на пребиваване“ и „забрана за влизане в страна“ за срок от 10 (десет) години.

Излагат се доводи, че наложената принудителна административна мярка експулсиране е необоснована - обстоятелството, че А. е изтърпявал наказание лишаване от свобода не води пряко до извода, че представлява сериозна опасност за обществения ред. Поддържа се, че предсрочното условно освобождаване на жалбоподателя опровергава извода на административния орган за сериозността за твърдяната опасност за обществения ред. Изложено е, че при издаване на акта административният орган не е взел предвид продължителността на пребиваване на жалбоподателя в страната – повече от 18 г., семейното му положение – полагането на грижи за възрастни родители, социалната му интеграция, трайната свързаност с Р България и липсата на връзки със страната му на произход. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед и да присъди разноски.

В съдебно заседание ответният административен орган, чрез своя процесуален представител юрк. Ч. оспорва жалбата и моли тя да бъде оставена без уважение.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Г., който поддържа жалбата. Моли

оспореният административен акт да бъде отменен, като заявява, че в хода на производството е починал бащата на жалбоподателя и към момента единствено той полага грижи за възрастната си майка. Претендира разноски.

СГП не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Оспорената заповед рег. № ЗДМ 26/26.01.2009 г. на директора на Дирекция „Миграция“ е издадена след предложение с рег. № ХМ 833/23.01.2009 г. на полицейски инспектор, в което е отразено, че е налице писмо от ДАНС, според което чужденецът представлява сериозна заплаха за обществения ред. Със заповедта, на основание чл. 42 и чл.44, ал.1 Закона за чужденците в Република България (ред. ДВ бр.69 от 2008 г.), на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „експулсиране“ от Република България, „отнемане на правото на пребиваване“ и „забрана за влизане в страна“ за срок от 10 (десет) години. Заповедта препраща към мотивите на предложение с рег. № ХМ 833/23.01.2009 г., които обосновават извода, че присъствието на чужденеца в страната създава сериозна заплаха за обществения ред.

В молба от 13.12.2024 г. процесуалният представител на ответника е заявил, че след 29.09.2016 г. не са предприемани действия по изпълнението на заповед № ЗДМ 26 /26.01.2009 г.

От протоколно определение от 29.09.2016 г. по н.ч.д. № 4119/2016 г. по описа на СГС се установява, че жалбоподателят А. Г. А. е освободен предсрочно от Затвора [населено място], където е изтърпявал наказание лишаване от свобода в размер на 6 години и 6 месеца, определено му по н.о.х.д. № 102/11 г. по описа на ОС - Русе.

По отношение на жалбоподателя е била издадена и заповед № УРИ 53643-2628/29.09.2016 г. на директора на дирекция „Миграция“- МВР, с която са му наложени следните принудителни административни мерки „експулсиране“ от Република България и „забрана за влизане в Република България“ за срок от 5 години (съобразно чл.42з, ал.1, т.3 ЗЧРБ ред. ДВ бр.23 от 2013 г., доп. бр.70 от 2013 г.). Заповедта е отменена с решение № 5381/28.04.2017 г. по адм.д. № 12 635/2016 г. на Върховния административен съд.

С определение № 26348 от 04.08.2025 г. съдът е оставил жалбата без разглеждане и е прекратил производството по делото.

Така постановеното определение е отменено с определение № 11615/18.11.2025 г. на по адм.д. № 11025/2025 г. по описа на ВАС и делото е върнато за продължаване на съдопроизводствените действия като са дадени указания.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Съобразно с възприетото от настоящия състав в о.с.з. от 04.03.2025 г. относно връчването на заповедта на жалбоподателя и след извършената проверка от касационната инстанция, съдът намира, че въпросът с допустимостта на жалбата е решен и същата е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Оспорената заповед рег. № ЗДМ 26/26.01.2009 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК (така наречените условия за редовно действие на административните актове). При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

На първо място с оглед дадените от касационната инстанция указания, съдът след като констатира, че след издаването на процесната заповед рег. № ЗДМ 26 /26.01.2009 г. е била

издадена заповед № УРИ 53643-2628/29.09.2016 г., с която спрямо жалбоподателя са били наложени две идентични принудителни административни мерки - „експулсиране“ и „забрана за влизане в страна“ за срок от 5 (пет) години съобразно действащата към онзи момент редакция на чл. 42, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 42з, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, на същото основание, а именно, че присъствието му в страната създава сериозна заплаха за обществения ред. Последната е отменена с решение № 5381/28.04.2017 г. по адм.д. № 12 635/2016 г. на ВАС. Предвид идентичността на двете заповеди съдът приема, че процесната е изгубила правното си значение, не е породила правни последици и не може да бъде санирана, след като със заповед № УРИ 53643-2628/29.09.2016 г. занапред са били уредени административните мерки, свързани с пребиваването на чужденеца в Р България съобразно актуалната редакция на приложимия закон. Не е ясно защо вместо да приведе процесната заповед в изпълнение, административният орган е издал идентична заповед № УРИ 53643-2628/29.09.2016 г. (отменена) веднага след условното предсрочно освобождаване на жалбоподателя. Ето защо заповед рег. № ЗДМ 26 /26.01.2009 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ следва да бъде отменена.

За пълнота на изложението следва да се има предвид и следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 42, ал. 1 ЗЧРБ „експулсиране“ на чужденец се налага, когато неговото присъствие в страната създава сериозна заплаха за националната сигурност или за обществения ред.

За да бъде наложена принудителната административна мярка „експулсиране“ директорът на Дирекция „Миграция“ трябва да извърши собствена проверка и при положение, че не се установят други факти и обстоятелства, че присъствието на чужденеца в страната създава сериозна заплаха за националната сигурност или за обществения ред, принудителната мярка „експулсиране“ би била необоснована.

В случая в заповедта не са посочени фактически основания, на които е постановено експулсиране. Освен писмото от ДАНС, с което е мотивирано и предложението за издаване на заповед за експулсиране, в заповедта не са посочени други факти, от които да се направи извод, че чужденецът представлява сериозна заплаха за обществения ред. Не е посочено дали това е по повод образувано и водено срещу жалбоподателя наказателно производство, независимо, че впоследствие е налице осъждане.

От своя страна осъждането за умишлено престъпление от общ характер, за което наказателния закон предвижда наказание лишаване от свобода повече от три години, е основание при определени обстоятелства да обоснове преценката на административния орган за сериозната заплаха, която чужденецът представлява за обществения ред, но за да е законосъобразна тази преценка е необходимо органът да изложи мотиви, от които да е видно, че личното поведение на чужденеца към момента на издаването на заповедта представлява заплаха. Обстоятелството, че лицето е осъдено за извършено престъпление и е изтърпяло наказание, не означава автоматично, че представлява сериозна заплаха. Преценката следва да бъде мотивирана с конкретни факти, които да позволяват на съда да извърши контрол за законосъобразност на наложената мярка.

В тази връзка следва да се има предвид Директива 2008/115, според която държавата членка е длъжна да преценява понятието „опасност за обществения ред“ по смисъла на член 7, параграф 4 от Директива 2008/115 във всеки отделен случай, за да провери дали личното поведение на съответния гражданин на трета страна представлява действителна и настояща опасност за обществения ред. Когато, за да констатира такава опасност, държавата членка се позовава на обща практика или на каквато и да било презумпция, без да са надлежно отчетени личното поведение на гражданина и опасността, която това поведение представлява за обществения ред, тази държава пренебрегва изискванията както за индивидуално разглеждане на съответния случай,

така и на принципа на пропорционалност. Следователно обстоятелството, че гражданин на трета страна е заподозрян или осъден за извършено деяние, което съгласно националното право е наказуемо като престъпление, само по себе си няма как да обоснове считането на този гражданин за опасност за обществения ред по смисъла на член 7, параграф 4 от Директива 2008/115 (т.50).

Съдът намира за относимо тълкуването, дадено в т.54 от Решение на СЕС от 11 юни 2015 г. по дело С-554/13: „С оглед на предходните съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 7, параграф 4 от Директива 2008/115 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална практика, съгласно която гражданин на трета страна, който пребивава незаконно на територията на държава членка, се счита за опасност за обществения ред по смисъла на тази разпоредба само защото е заподозрян или осъден за извършено деяние, което съгласно националното право е наказуемо като престъпление“.

Релевантна към настоящия случай е и разликата, която СЕС е направил в т.59 от решението: „В допълнение, специфичната преценка на интересите, присъщи на защитата на обществения ред по смисъла на член 7, параграф 4 от Директива 2008/115, не съвпада непременно с преценките, на които почива осъдителната присъда (вж. по аналогия решение *Bouchereau*, 30/77, ЕУ:С:1977:172, т. 27). Дължим е извод, че наличието на основание за условно предсрочно освобождаване не навежда несъмнено на извод, че лицето не представлява заплаха за обществения ред.

Както потвърждава т.60 от решението: „Понятието „опасност за обществения ред“, предвидено в член 7, параграф 4 от цитираната директива, във всеки случай предполага, освен смущаването на обществения ред, каквото е всяко нарушение на закона, да е налице и действителна, настояща и достатъчно сериозна заплаха, която засяга основен обществен интерес.

Оттук следва, че при преценката на това понятие е релевантно всяко фактическо или правно обстоятелство, свързано с положението на съответния гражданин на трета страна, което може да изясни дали личното поведение на това лице представлява такава заплаха. Ето защо в случая на гражданин на трета страна, заподозрян или осъден за извършено деяние, което съгласно националното право е наказуемо като престъпление, характерът и тежестта на това деяние, както и изтеклото време от извършването му са сред релевантните в това отношение фактори.

В т.65 от решението СЕС е предоставил отговор на дължимата преценка при определяне на това дали поведението на лицето представлява заплаха за обществения ред: „С оглед на предходните съображения на втория въпрос следва да се отговори, че член 7, параграф 4 от Директива 2008/115 трябва да се тълкува в смисъл, че в случая на гражданин на трета страна, който пребивава незаконно на територията на държава членка и е заподозрян или осъден за извършено деяние, което съгласно националното право е наказуемо като престъпление, други фактори — като характерът и тежестта на това деяние, изтеклото време от неговото извършване, както и факта, че този гражданин е напуснал територията на посочената държава членка, когато е бил задържан от националните органи — могат да бъдат релевантни при преценката дали този гражданин представлява опасност за обществения ред по смисъла на цитираната разпоредба. В рамките на тази преценка евентуално релевантен е и всеки фактор, който се отнася до основателността на подозрението, че съответният гражданин на трета страна е извършил деянието, в което е обвинен“.

Следва да се държи сметка, че националната разпоредба на чл.42, ал.1, т.1 от ЗЧРБ изисква заплахата за обществения ред да е „сериозна“, което също навежда на извод, че волята на законодателя е да се направи преценка на индивидуалното поведение на лицето, което трябва да представлява действителна, сериозна и настояща опасност за обществения ред. В конкретния случай, ответният орган е направил позоваване на общата презумпция за висока обществена опасност на извършеното престъпление, но не е направил съвкупна преценка на личното

поведение на чуждия граждани и съществува ли сериозна_опасност от засягане на обществения ред.

В настоящия казус органът не е посочил с какво поведението на А. представлява сериозна заплаха за обществения ред в страната. Административният орган не е обсъдил и изложил аргументи за продължителността на пребиваването на чужденеца на територията на страната, семейното му положение, категориите уязвими лица, съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход, както изисква разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ. Това не дава възможност да се прецени дали наложената мярка е пропорционална на твърдяната заплаха и дали с нея не се засягат в недопустима степен правата на чужденеца, гарантирани от Конвенцията за защита правата на човека. По делото има доказателства, че родителите на А. са живели в България продължителен период от време. Понастоящем майка му е възрастна и предвид настъпилата в хода на производството смърт на баща му, адекватни грижи за нея следва да полага жалбоподателят.

При положение, че не се установява, че поведението на жалбоподателя представлява сериозна заплаха за обществения ред, като основание за експулсиране, не е налице и основание за налагане на мярка по чл. 42, ал. 2 от Закона. Издаденият административен акт не е съобразен с принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по - голяма степен от най - необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Преценката за наличие на заплаха за обществения ред и нейната сериозност принадлежи на компетентния орган, но тя следва да се основава на личното поведение на чужденеца.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените в производството пред настоящата и пред касационната инстанция разноски в общ размер на 1 048.15 евро (с левова равностойност 2 050.00 лв.) съгласно приложените списъци и договори за правна защита и съдействие. Дължимото възнаграждение не е прекомерно, тъй като е съобразено съгласно чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Мотивиран от горното, Административен съд София-град, I отделение, 46 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед рег. № ЗДМ 26 /26.01.2009 г. на Директора на Дирекция „Миграция“, с която спрямо А. Г. А., гражданин на Р. федерация, [дата на раждане] в [населено място], Р А. са наложени ПАМ „експулсиране“, „отнемане на правото на пребиваване“ и „забрана за влизане в страната за срок от 10 (десет) години“.

ОСЪЖДА на основание чл.143, ал.1 от АПК Дирекция „Миграция“ при МВР, **да заплати** на А. Г. А., гражданин на Р. федерация, [дата на раждане] в [населено място], Р А., направените в производството разноски в размер на 1 048.15 евро.

Решението е окончателно на основание чл. 46, ал.2 ЗЧРБ.

Съдия:

